

ben, bérbe nem adott épületeknél a bérbeadottakkal való összehasonlítás útján megbecsült haszonérték. Ebből következik, hogy az összehasonlítás még akkor sem mellőzhető, ha az adózó a bevallásban a haszonértékre nézve nyilatkozott is. Az összehasonlítás azonban megtörténtnek csak akkor tekinthető, ha az összehasonlításnál felhasznált, tehát az adótárggyal összehasonlított épületek a határozatban pontosan utca, házszám és tulajdonos szerint meg vannak jelölve.

A kéményseprői díjak általános forgalmi adó alá esnek akkor is, ha azokat a község fizeti ki. (Közig. Biróság 9416/1926. szám.) A kéményseprőmesteri foglalkozás kétségtelenül önálló ipari tevékenység, amelyből mint munkateljesítményből eredő minden bevétel — tekintet nélkül a munkateljesítésért járó ellenérték megállapításának és fizetésének módozataira — az 1921. évi XXXIX. t.-c. 29. és 30. §-ai értelmében általános forgalmi adó alá esik. Az önálló kéményseprőiparos által végzett kéményseprési munka egyedül azért, mert a kéményseprési díjak közérdekből, a tűzrendészeti érdekek védelme szempontjából hatóságilag vannak megállapítva, és azokat a lakóktól nem közvetlenül a kéményseprők szedik be, hanem maga a község és a kéményseprési díjakat a teljesített kéményseprési munka ellenértéke gyanánt maga a község fizeti ki a kéményseprők kezéhez: nyilvánvalóan még nem tekinthető olyan tevékenységnek, amelyet a kéményseprőmesterek nem mint önálló iparosok, hanem mint közügyi alkalmazottak végeznek, hiszen a 8542/1923. sz. alispáni értesítés szerint a panaszosok kétségtelenül nem közügyi alkalmazottak és a kémények kiseprésének munkáját — bár hatóságilag megszabott és az egyesek helyett a község által fizetett díjak ellenében teljesítik is — ezt a munkát önálló kereseti tevékenységük keretében és annak egyik részeként végzik. Ennélfogva az ezért közhez vett ellenszolgáltatás, mint önállóan üzött ipari kereseti tevékenységből eredő bevétel, jogosan vonatkozó általános forgalmi adó alá. A panaszosok forgalmi adó fizetési kötelezettségét nem érinti az a körülmény sem, hogy a közügyi pénztárból felvett összegek után II. fok. illetéket róttak le, mert ez a pénz átvételéről kiállított elismervények után fizetendő nyugtáilletéket és nem a munkateljesítésre vonatkozó megállapodás után lerótt ügyleti illetéket, jelenti, tehát ez a lerótt illeték az említett törvénycikk 37. §-ának 14. pontja értelmében az általános forgalmi adóval kapcsolatban figyelembe vehető nem volt.

A munkásbiztosítótól járó szerződéses orvosi tiszteletdíj általános forgalmi adó alá esik. (Közig. Biróság 18.322/1926. sz.) Panaszos a határozatot azért támadja meg, mert orvosi forgalmi adóköteles bevételként, az általán kiszabásánál a munkásbiztosítótól járó díjazás is számításba vétetett, holott ez szerinte nem forgalmi adóköteles. A bíróság figyelmen kívül hagyta azt a védekezést, hogy a forgalmi adóköteles is volna, az 1921. évi XXXIX. t.-c. 37. §-ának 14. pontja értelmében mentes, mert panaszos a hivatkozott mentesség előfeltételét, hogy nevezetesen a munkabérszerződés után az illetéket leróttá, nem igazolta, döntés tárgyává azt a felvetett elvi kérdést tette, hogy a munkásbiztosítótól orvosi tevékenységért élvezett díjazás lehet-e egyáltalán forgalmi adóköteles? A bíróság a forgalmi adókötelezettséget nem az e tárgyban kibocsátott 40.428/1928. számú pénzügyminiszteri rendelet, hanem az 1921. évi XXXIX. t.-c. 29. §-a és V. U. 7. §-a alapján állapította meg, amint